

РЕШЕНИЕ

№ 9063

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13552** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ю. А. А., гражданин на С., чрез адв. Д., срещу решение № 193-Х/03.12.2025 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата и в с.з. оспорващият лично и чрез процесуалния си представител сочат, че в производството пред ДАБ били представени за пръв път факти и обстоятелства, които не били разглеждани в производството по същество, с което е отказано предоставянето на статут. Било нарушено правото на ЕС под формата на противоречие с решения на СЕС и в несъответствие с вторичната нормативна уредба. Не била спазена административната процедура – АО се е произнесъл по същество вместо по допустимостта на последващата молба. Сочи се, че след смяната на режима в С. - падането на правителството на Б. Ал-А. и установяване на контрол от групировки с терористично минало, положението в С. не е сигурно и към настоящия момент допълнително влошено. Кюрдските сили изцяло отговаряли на дефиницията на чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, доколкото същите чрез физическо насилие отвличали мъже и ги изпращали на бойните линии, като смъртта била почти сигурна за необучени.

Твърди се, че административният орган се е произнесъл по същество в несъответствие с предоставените му правомощия като е иззел тези функции от председателя на ДАБ. Позовава се на решения на АССГ в търсения смисъл. Иска се отмяна на административния акт и връщане на преписката за разглеждане по същество в производство по общия ред.

Ответникът – интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. П. в с.з. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Жалбата е допустима.

Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права. Жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

От фактическа страна се установява, че чужденецът е подал последваща молба (л. 106) за международна закрила с вх. № 35280/13.11.2025 г. до председателя на ДАБ с твърдения за нова ескалация на военната обстановка в С.. Представени са копия на бюлетини от множество информационни източници и други общодостъпни публикации.

Не се спори, че с решение № 2989/09.04.2025 г. на председателя на ДАБ на апликанта е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Решението е стабилизирано на 28.10.2025 г. с влязъл в сила съдебен акт. В последващата молба за основно твърдение е наведено, че в С. бушува гражданска война, белязана с безогледно насилие, произволни задържания, етнически репресии и външни удари от И..

АО е възпроизвел основни моменти от проведеното интервю от първоначалната процедура по общия ред. Посочил е, че чуждият гражданин не иска да се връща в страната по произход заради лошата обстановка, че войната продължавала и никой не му гарантирал безопасност. Подал молба за закрила в България, защото била мирна и спокойна държава и няма дискриминация. Брат му живеел в България и бил много доволен от страната и хората (това е водещ довод, изложен и в с.з.)

Разгледани се релевантните за производството понятия „последваща молба“ и „преценка за допустимост“.

Последващата молба била мотивирана с обстоятелствата, че поради поемането на властта от новите управляващи, за него били налице опасения от дискриминационни мерки, тъй като бил от малцинството араби в област, управлявана от кюрдите. Тези, които отвличали и изпращали на първа линия (на военните действия) били принудени да убиват, били именно арабите, и трябвало да бъдат избити за самостоятелна кюрдска държава. Поради това изпитвал основателен страх, че при завръщане в страната му би бил изложен на преследване, а животът му – застрашен. Хуманитарната ситуация в С. била ужасяваща. Милиони хора били оставени без лекарства и медицински услуги на фона на риск от огнища на болести.

АО е изложил съображения, че сочените от молителя обстоятелства не попадат в хипотезата на чл. 8 от ЗУБ.

Оценена е приложената по преписката информационна справка с вх. № МД-02-6556 от 13.10.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС за актуалната обстановка в С..

След изведени релевантни, според АО за производството факти, ставало ясно, че въпреки наличието на инциденти, ситуацията със сигурността в страната, сравнена с изминали години, се е подобрила значително и към момента на произнасянето не може да се говори за наличие на безогледно насилие. Въпреки сложната ситуация в С., страната се връщала обратно към нормалния живот, след падането на режима на Б. А., а вече над милион сирийци са се завърнали доброволно в своята родина.

С тези съображения АО приел, че в своята последваща молба за международна закрила, чужденецът не доказва/твърди наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната му на произход.

Към доказателствата са приобщени копия на общодостъпни актуални информационни източници. Приобщена е справка от ДМД за актуалната обстановка в С. към 23.01.2026 г. и 30.01.2026 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от Ю. А. А. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, т.к. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Спазен е срокът за произнасяне по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, комуто със заповед № РД05-337/12.06.2024 г. на председателя на ДАБ, са делегирани права по чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ.

Актът е обективиран в изискуемата писмена форма, съдържа фактически и правни основания, изведени са мотиви, подписан, с надлежен адресат.

Спорът се свежда до правилното приложение на административнопроизводствените правила и приложението на материалния закон.

Наведените в жалбата твърдения, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че апликантът не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В проведеното интервю в главното производство оспорващият не сочи да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Анализът на релевираните доводи в жалбата и в с.з. мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, § 2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС, противно на твърдяното от жалбоподателя, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания спор при направения анализ на представените с последващата молба документи, съдържащи изобилна, но фрагментирана информация за страната на произход, не може да се достигне до извода че, Ю. А. е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

Ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Представените с последващата молба извадки от общодостъпни източници също не дават възможност да се направи заключение, че ситуацията в държавата на произход на търсещия закрила, е такава, която да предполага наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС, а именно наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Представените обемни източници не обосновават личното засягане – обратната теза би означавала да се разглежда като допустима всяка една последваща молба на лице, в чиято страна се осъществява въоръжен/военен конфликт.

Съгласно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07, чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с чл. 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с чл. 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на чл. 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията, се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

От представените допълнителни данни за обстановката в тези части на страната през м. януари 2026 г. се установява напредването на правителствените сили в тези региони. На 19.01.2026 г. сирийското правителство и подкрепяните от САЩ Сирийски демократични сили (SDF) са се споразумели за незабавно и всеобхватно прекратяване на огъня на всички фронтове. Прекратяването на огъня следва да бъде успоредно с изтеглянето на всички свързани със SDF сили на изток от река Е., според документ, публикуван от сирийското президентство. Сделката включва сливане на всички сили на SDF с министерствата на отбраната и вътрешните работи след извършване на необходимите проверки за сигурност.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г., с което съдът е служебно запознат, относно връщане в С., настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Както беше изтъкнато, към последващата молба не са приложени документи, касаещи личното положение на жалбоподателя, които да представляват индicia за евентуално предоставяне на статут на бежанец. Т.е. липсват доводи за това, че същият може да бъде подложен на преследване заради своите раса, пол, религия, етническа принадлежност или принадлежност към определена политическа партия или социална група.

Настоящият съдебен състав не намира, че в рамките на производство по общия ред биха могли да бъдат събрани допълнителни доказателства, които съществено биха повлияли на волеизявлението на председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба.

Разбира се до извеждането на чужденеца от страната, в случай, че ситуацията в С. се промени драстично, той отново може да подаде последваща молба и в рамките производството по разглеждането ѝ да са вземат предвид новонастъпилите обстоятелства.

Твърдението, че брат му има предоставена закрила, освен, че вече е разгледано в основното производство, не попада сред хипотезата за член на семейството по § 1, т. 3 от ДР на ЗУБ, вр. чл. 8, ал. 9 от ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 84-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба на Ю. А. А., гражданин на С., срещу решение № 193-Х/03.12.2025 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението не подлежи на обжалване.